Ось як закінчилася ця історія.

Джеймс Келвін зосередився на думці про хіміка з рудими вусами, що обіцяв йому мільйон доларів. Треба було підключитися до мозку цієї людини. Просто налагодити зв'язок. Він робив це й раніше, але нині — особливий випадок.

Востаннє!

Апарат, отриманий від робота… Джеймс натиснув на кнопку. Далеко, десь у безмежному просторі, його думка зустрілася з іншою. Він намацав жмут психічного випромінювання.

…Чоловік з рудими вусами підвів очі, здивовано поглянув на Келвіна. Потім усміхнувся з явним задоволенням сказав:

— А! Ось і ви! Я й не почув, як ви ввійшли… Боже, як же я вас розшукував ці два тижні!

— Скажіть мені ось що, — почав Келвін. — Тільки швидше. Ваше ім'я.

— Джордж Бейлі. А ваше?

Келвін відповів не одразу. Він стояв посеред кабінету рудовусого хіміка, знову і знову натискаючи на кнопку. Та нічого не відбувалося. Нічогісінько. Зв'язку думок не було. Якщо вірити роботу, це могло означати лише одне. Келвін досяг мети. Здоров'я, слави і багатства. Апарат призначений для виконання тільки одного завдання. Він вимкнувся. Мільйон доларів, можна сказати, в кишені. Отже, програма вичерпана…

Таким чином, Джеймс почав жити щасливо. Такий кінець історії…

А ось її середина.

Коли він відкинув брезентову завісу, якийсь недбало залишений кінець мотузка шмагонув його по обличчю, збивши набік окуляри у роговій оправі. Тієї ж миті яскраве синє світло засліпило очі. Він геть розгубився. Забув, де перебуває. Здалося, ніби падає у прірву. Проте це відчуття одразу зникло, речі знов набули рівноваги і сталості.

Келвін опустив завісу, повернув на місце напис: "ГОРОСКОПИ ВІДКРИЮТЬ ПЕРЕД ВАМИ МАЙБУТНЄ!"

Робот вимовив чітким, байдужим голосом:

— Ви Джеймс Келвін, репортер, тридцять років, неодружений, приїхали сьогодні в Лос-Анджелес із Чікаго за рекомендацією вашого лікаря. Так?

Келвін не міг не пригадати ім'я господнє. Ну й справи! Він поправив окуляри і почав згадувати власну статтю, присвячену викриттю шарлатанства. У ній ішлося про те, що подібні "дива" досягаються найпримітивнішими засобами…

Робот незворушно зирив на нього своїм фасетковим оком. Потім знову монотонно проказав:

— Скориставшись вашою пам'яттю, я виявив, що перебуваю в 1949 році. Сталася помилка. Мені доведеться переглянути свої плани. Я хотів прибути у 1970. Прошу вас допомогти мені.

— Грішми, звичайно? — уїдливо запитав Келвін. — А я мало не піддався на ваші хитрощі… Краще скажіть, як ви цього досягаєте? За допомогою дзеркал чи як? А може, ви ховаєтесь усередині цієї ляльки?

— Я не машина, якою керує карлик і не обман зору. Я — штучно створений живий організм. Прибув сюди з епохи, що є для вас віддаленим майбутнім.

— А я — не пентюх, за якого ви мене маєте, — відрізав Келвін. — І взагалі: я зайшов сюди, щоб…

— Ви загубили багажні квитанції, — перебив робот. — Не знаючи, що діяти в такому разі, випили кілька збуджуючих напоїв. Потім у вісім тридцять п'ять сіли в автобус, маршрут якого пролягає бульваром Уілшіра.

— Облишимо, — сказав Келвін. — І не запевняйте мене, ніби ви давно є власником цього балагана. Якби ви працювали в такий спосіб, вами б одразу зацікавилася поліція, містере… е-е… робот!

— Я є власником цього балагана вже майже п'ять хвилин. Мій попередник непритомний лежить під шафою. Ваше ж втручання — абсолютно випадкове.

Робот замовк, і Келвін подумав, що гороскопіст за реакцією співрозмовника вивіряє свою версію. І — дивна річ! — тепер Келвін зовсім не був упевнений, що в цій шарнірній фігурі, яка стояла перед ним, ховається людина. Якби роботи існували, то Келвін міг би присягтися, що перед ним справжній екземпляр. Але ж це нереально. Значить, треба шукати інше пояснення.

— Я прибув сюди теж випадково, — повідомив робот. — Тому треба дещо змінити спорядження. Мені потрібні різні матеріали і прилади, їх можна дістати, включившись у вашу досить своєрідну систему товарообміну. Та задля цього треба мати грошові знаки. Тому я тимчасово став гороскопістом.

— Так, так, зрозуміло, — іронічно всміхнувся Келвін. — Я так і знав. Грошові знаки, так? Але чому б не дістати їх вдавшись до пограбування? Ви ж, хе-хе, суперробот, який уміє читати думки. Влаштували б колосальне пограбування! Спритність маніпуляторів — і ніякого шахрайства…

— Це привернуло б до мене увагу. А я… — Робот обірвав фразу, підшукуючи потрібне слово в пам'яті Келвіна. — В самовільній відлучці. У нас подорожувати у часі категорично заборонено. Якщо немає спеціального урядового дозволу, ніхто не має права залишити свою епоху…

— Зрозуміло, — сказав Келвін, непомітно відступаючи назад. — Я либонь, піду. Час уже.

— Стривайте! — раптом наказав робот. — Бачу, ви зовсім мені не вірите. І шкодуєте, що навели на думку про пограбування. Зараз ви боїтесь, аби я вас не пограбував. Заспокойтеся. Я міг би, звичайно, забрати ваші гроші — і ліквідувати вас, зберігши таким чином таємницю. Але мені не можна вбивати людей, на це є свої причини. Отже, залишається товарообмін. Можу запропонувати вам дещо за невеличку кількість золота.

Фасетковий погляд ковзнув наметом, знову зупинився на обличчі Джеймса. Робот неначе шукав, що б його продати…

— Як ви поставитесь до гороскопа? Вважають, що він допомагає здобути здоров'я, славу і багатство. Але я не користуюся астрологією. Подібних результатів можна досягти науковим логічним шляхом.

— Так, і скільки ж ви хочете заправити? — отямившись, запитав Келвін. — І чому б вам самим не скористатись з… логічного шляху?

— Бо це мене не обходить, — відповів робот. — Тримайте!

Почулося коротке клацання. В металевих грудях відкрився отвір. Робот видобув звідти невеличкий плаский предмет, схожий на скриньку, і простягнув Келвіну. Той механічно стис пальцями холодний метал.

— Обережніше! Не натискайте на кнопку, доки…

Та Келвін уже натис.

…Він відчув присутність стороннього в своїй голові. Той невідомий водночас із ним, Келвіном, керував метафоричною машиною. Був ще локомотив. Шизофренічно роздвоївшись, він мчав одразу чотирма рейками. І рука Келвіна чи того, хто перебував у ньому не могла втримати його. Здається, суть полягала не в машині чи локомотиві. Зірвалися керма мозку.

На щастя, все це тривало не більше секунди. Келвін відсмикнув палець від кнопки. І знову навкруг зімкнулися стіни балагана.

— Вам не треба було виходити на зв'язок без моїх інструкцій. Це небезпечно. Зачекайте.

Очі робота кілька разів змінили колір.

— Так, справді. Сарн. Стережіться Сарна.

— До біса мені той Сарн і взагалі я нічого вже не хочу! — видушив із себе Келвін. — І забирайте вашу цяцьку…

— Якщо я заберу апарат, ви не матимете ніякого захисту від Сарна. Залиште його собі. Як я й обіцяв, ви здобудете здоров'я, славу і багатство.

— Красненько дякую! Я не знаю, як ви зуміли проробити цю штуку, чи не з допомогою нечутного звуку, я читав про такі ефекти, але я не бажаю...

— Не поспішайте. Це нічим вам не загрожує. Просто, натискуючи на кнопку, ви виходите на розумовий зв'язок з людиною з далекого майбутнього.

— Навіщо це мені, боже! Досить одного разу...

— Величезні можливості, містере Келвін! Ви здобудете здоров'я, славу і багатство.

— Я, мабуть, не справлюся з такою силою, — сказав після роздумів Келвін. — Виконання будь-яких бажань... Це страшно. Я відмовляюсь.

— Аніскільки. Пам'ятаєте, я сказав про обмеження? Тільно-но ви досягнете мети, тобто станете ідеально здоровим, знаменитим і багатим, апарат перестане працювати. Я потурбувався про це. А поки що можете використовувати його для розв'язання найскладніших проблем — робити "замовлення" високоорганізованому мозкові людини майбутнього. Однак... Треба пам'ятати одне правило. Ви повинні зосереджуватись на питанні, яке вас цікавить, до натискання на кнопку. Чуєте? Обов'язково — до. Інакше вам загрожуватиме не тільки Сарн.

— Господи, — аж простогнав Келвін. — Знову цей Сарн. Та що...

— Гадаю — він андроїд, — сказав робот. — Штучна людина. І досить про нього. Займемося краще моєю проблемою. Як я вже повідомив, трохи золота...

— Ось у чім річ! — полегшено зітхнув Келвін. І додав: — У мене його немає.

— Годинник.

Джеймс мимоволі поглянув на циферблат.

— О, ні. Цей годинник дорогий мені.

— Він залишиться з вами. Потрібна лиш позолота. — Робот випустив із лівого ока червоний промінь. — Дякую вам. Усе.

Келвін зітхнув. Годинник став тьмяно-сірим.

— Якщо використаєте як слід мій пристрій, будете щасливі! — швидко заговорив робот. — Щасливі, як тільки може бути щасливою людина цієї епохи. Апарат допоможе вам в усьому. З'ясувати свої стосунки із Сарном також. Пробачте, я на хвилинку…

І механічний благодійник зник за завісою із східним орнаментом.

Поклавши апарат у кишеню, Келвін почекав ще трохи й заглянув за завісу. Там нікого не було. У брезенті зяяв отвір. Схоже, робот накивав п'ятами. Келвін виглянув надвір. Вогні атракціонів на океанській набережній, далі — присипана сріблом чорнота океану, що простяглася до далеких маяків, силуети прибережних скель, що ледь видніли в темряві.

Він повернувся до намету, оглянув усе уважніше. За шафою, як і казав робот, лежав господар балагану — огрядний чоловік в костюмі індійського брамина. Він, вочевидь, був без пам'яті. З його дихання Келвін зрозумів, що балаганник хильнув зайвого.

Не знаючи, що вдіяти, Келвін знову пом'янув ім'я господнє. Він безперервно думав про когось або про щось на ім'я Сарн. Сарн — це андроїд. Штучна людина…

Передбачення. Гороскопи відкриють вам ваше майбутнє. Зв'язок у часі. Не може бути. Ні!

Зневіра захищала Келвінів мозок. Неможливо створити справжнього робота. Такий винахід був би величезною сенсацією — і не обминув би його. Адже він репортер чи не так?

Певно, що репортер.

Келвіну захотілося опинитись серед людей, і він зайшов до тиру. Протовпився до стойки. Збив кілька мішеней — качок. Пласка річ у кишені обпікала руку. Сірий метал годинника — пам'ять. То що ж це було? Спогад про раптове вселення в його мозок когось стороннього — того, хто-не-був-Келвіном, про дивовижне роздвоєння світу — мучив його. До того випите в барі віскі пекло шлунок...

Він залишив Чікаго на пораду лікаря. Через запалення слизової носа, через постійну нежить, нехай їй грець! Ніяких галюцинацій, ніякого голосу з майбутнього. І не ввижались йому в Чікаго роботи-віщуни. І, звичайно ж, та штукенція, з якою він розмовляв, не робот. Є наукове тлумачення цього трюку. Надійне наукове тлумачення. Без сумніву, є.

...Та з другого боку — здоров'я, слава, багатство... А що як...

САРН!

Це ім'я просто вибухнуло в його мозку. Він, вочевидь, зсунувся з глузду. Внутрішній голос монотонно повторював: Сарн-Сарн-Сарн-Сарн...

Цієї миті інший голос, тверезий і спокійний, цілком безпечний голос, відповів першому. І перший голос затих. Келвін пошепки бурмотів: "Я, Джеймс Ноел Келвін, журналіст, нариси на замовлення, репортажі, редагування, тридцяти років, неодружений, прибув сьогодні з Чікаго до Лос-Анджелеса, загубив багажні квитанції..." І, майже заспокоївшись:

"Оце ще вип'ю, піду в готель. У всякому разі клімат тутешній справді лікує від нежиті".

А десь на межі свідомості знову барабанним боєм лунало — Сарн, Сарн, Сарн, Сарн!

Він замовив віскі і поліз за грошима. Рука торкнулась прохолодної металевої поверхні. Раптом щось торкнулося його плеча. Він огледівся: на його плечі лежала семипала рука — без волосся й без нігтів, біла, немов полірована слонова кістка.

Келвіна обпалило єдине бажання — збільшити простір між ним та цією рукою. Він відчув, що стискає в кишені пласку річ, так, наче б це може його врятувати…

Могутня чужа свідомість заполонила його шаленим потоком. Не минуло й миті, як цей тренований інтелект, втаємничений у безмежно далеке майбутнє, вирішив проблему, що мучила його. Келвіну одразу ж відкрилися три можливості переміщуватись у просторі. Дві з них він одразу відкинув: тарілкольотів ще не винайшли, самозгортання, здійснюване за допомогою сенсорного шолома-спіралі, було зараз недосяжне. А ось третій…

Пам'ять почала відключатись. А рука все сильніше стискала його плече. Він чіплявся за думки, і з відчаєм примушував своє тіло рухатись у напрямку, підказаному людиною майбутнього.

Перехожих на розі бульвару Голлівуд та вулиці Кахвенга мало обходила самотня людина, що сиділа на тротуарі. Келвін підвівся, засміявся істерично. "Телепортація, — сказав він. — Як же це в мене вийшло? Не пригадаю… Важко зробити це, коли мине час, чи не так? Доведеться брати із собою записника".

Далі: "А як же Сарн?" Він злякано озирнувся. Ненавмисно опустивши руку до кишені, знову відчув холодний метал апарата. Здоров'я, слава, багатство. Так він же може... Але спершу треба все зважити. Сумніви щодо роботового апарата остаточно розвіялись.

Сарн з'явився лиш наступного вечора, перелякавши Келвіна так, що той ледве отямився.

Репортер так і не знайшов багажних квитанцій, і його єдиною розрадою лишився гаманець з двома сотнями. Він зняв номер у посередньому готелі, роздумуючи, як же скористатись із свого прямого зв'язку з майбутнім. І дійшов слушного висновку дотримуватись своєї звичайної поведінки, поки щось не трапиться. У всякому разі треба було налагодити деякі контакти. Він зв'язався з "Таймс", "Екземінером", "Ньюс" та деякими іншими виданнями. Цього вечора Келвін сидів у своєму готельному номері, коли раптом з'явився непроханий гість.

Це, звичайно, був Сарн.

Він був у величезному білому тюрбані, приблизно вдвічі більшому за голову. Його чорні чепурненькі вусики, навосковані внизу від кутиків губ, нагадували вуса мандарина чи сома. Він допитливо вдивлявся в Келвіна та у дзеркало ванної.

Сталося все, власне, так.

Келвін не знав, поголитись йому перед виходом на вулицю чи ні. Він у задумі погладжував підборіддя, коли Сарн заявив про своє існування. Було очевидно, що сприйняття відстає від самого явища: Келвіну раптом здалося, ніби це в нього раптом виросли довжелезні вуса. Він торкнувся верхньої губи. Ніяких вусів. А в дзеркалі вже колихнулось чорне напомаджене волосся, оскільки Сарн намагався вивести обличчя з поверхні дзеркала.

Прикривши очі рукою, Келвін кинувся геть із ванної.

Пробрався до спальні і витяг із кишені пальта пласку скриньку. Однак не натис на кнопку. Йому дуже не хотілося цього робити. Думка про чергове вторгнення до чужого мозку лякала більше, ніж те, що відбувалося з ним.

Він стояв перед дзеркальним комодом. Звідти на нього дивилося око навіженого. Воно оберталось за лінзами окулярів, але, здається, це було його око. Келвін боязко відвів руку від обличчя.

Це дзеркало вміщувало повніше відображення Сарна. "Краще б я цього взагалі не бачив", — тільки й подумав Келвін. Сарн був узутий у високі білі чоботи з якогось лискучого пластика. Між ними та тюрбаном — ніякого одягу, крім пов'язки на стегнах — також з блискучого пластика. Сарнова шкіра була біліша за тюрбан, а на руках — справді по сім пальців...

Келвін різко відвернувся, але й Сарн виявив винахідливість. Темне вікно являло собою достатню поверхню відображення, і там умістилась уся довготелеса фігура з пов'язкою на стегнах. Келвін усе ж знайшов куток без відбивних поверхонь і, сховавшись там, міцно затулив обличчя руками. В одній з них він усе ще тримав плаский апарат.

"Так, чудово, — з гіркотою подумав він. — Усе має свій зворотний бік. Навіщо мені цей пристрій, якщо на додачу до нього — щоденні візити Сарна? Але, може, я просто збожеволів?"

Він визирнув крізь розчепірені пальці — і дуже вчасно: Сарн підняв якийсь циліндричний пристрій і почав прицілюватись. Треба було діяти! Зосередившись на думці "треба звідси вибратися", Келвін натиснув на кнопку пласкої коробочки.

Він падав.

Крижана вода враз привела до тями. Дивом не розтулив пальці, що стискали пласку скриньку. Келвін не вмів плавати. Йдучи на дно і пускаючи бульбашки замість крикнути, він, як і належало потопаючому, схопився за соломинку — пальці натиснули на кнопку.

Щось сталося. Радіація — кращого терміну він не знайшов — його мозку якимось чином вплинула на тканину легень. Відбулась адаптація кров'яних тілець...

Він вдихав воду і не захлинався. Але Келвін усвідомлював, що ця аварійна перебудова триватиме не довго. Вихід — телепортація.

І ось він стоїть на незнайомій вулиці. Дме холодний вітер. Келвін стоїть у калюжі, що розтікається навкруг нього: з одягу струмить вода. Він озирнувся.

Подумати лишень! Він у Новому Орлеані! Та ще й напився. Напився в Новому Орлеані. Думки плутались. Шотландське віскі — чудовий заспокійливий засіб...

Отже. Треба взяти під свій контроль ситуацію. Він володіє фантастичною силою, але як скористатися з неї щоб запобігти наступним несподіванкам? Сарн...

Тепер він сидить у себе в номері і дудлить віскі. Поміркуємо логічно!

Він чхнув.

Біда в тому, що так мало спільного у його власного мозку та мозку людини майбутнього. До того ж зв'язок між ними відбувався тільки в гострокритичні моменти. Це все одно, що одержати п'ятисекундний допуск до Александрійської бібліотеки. За п'ять секунд не встигнеш навіть узятись за переклад...

Здоров'я, слава, багатство. Він ще раз чхнув. Робот — брехун. Скидалося на те, що здоров'я підупадало. До речі, а що ж робот? Каже, що потрапив до нашого часу з майбутнього, але ж роботи — відомі брехуни. Поміркуємо логічно.

Очевидно, майбутнє населяють істоти типу персонажів "Франкенштейна". Андроїди, роботи і так звані люди, чий мозок — зовсім не такий, як у нас.

Ап-чхи!

І ще одну чарку.

Робот сказав, що скринька втратить силу, коли Келвін досягне здоров'я, слави і багатства. Кепсько. Припустимо, він досягне цього, усвідомить, що натискання на кнопку нічого не дає, і саме цієї миті з'явиться Сарн. Так, тут не розібратись без ще однієї чарки.

Непогано було б навчитись правильно ставити завдання й користуватись апаратом не тільки тоді, коли потопаєш в океані чи коли вусатий андроїд загрожує тобі семипалою рукою.

Він раптом витягнув скриньку, почав її роздивлятись. Спробував відкрити її, та нічого не вийшло. Палець завмер над кнопкою.

"Як я можу"... — подумав він, і палець опустився...

Зараз, коли він п'яний, все тут здається не таким диким. Ім'я людини майбутнього — Кварра Ві. Дивно, що він раніше цього не зрозумів, але, з другого боку, не так часто людина думає про своє ім'я. Кварра Ві грає у щось, — фігури віддалено нагадують шахи, другий гравець був на Сіріусі, та й фігури були незнайомі. Химерні просторово-часові гамбіти проносилися у мозку Кварра Ві, коли до нього підключився Келвін. Та

ось Келвінові проблеми пробилися до цієї могутньої свідомості, їхній імпульс стривожив Кварра Ві.

Взагалі проблем було дві. Як позбутися нежиті. І як стати здоровим, багатим і знаменитим в доісторичну епоху — доісторичну для Кварра Ві. Однак, для нього ця проблема була надто мізерною. Він одразу ж вирішив її, знову заглибився в гру із сіріанцем.

Келвін — знову в Новому Орлеані в своєму готельному номері.

Він був п'яний, як ніч, інакше ніколи б не наважився на це — увімкнув телепортацію і променем помчав через усю Америку. Невдовзі потрапив до чудово обладнаної лабораторії. Лисий чоловік з настовбурченими рудими вусами щось читав. Він різко відірвався від книги.

— Агов, як ви сюди потрапили?

— Запитайте у Кварра Ві, — відповів Келвін.

— В кого? — чоловік відклав книгу.

— Розвиток теорії Вудворда про аналоги протеїну, — звернувся він до рудовусого чоловіка. — Це досягається простим синтезом.

— Хто ви?

— Звіть мене Джімом, — відповів Келвін. — А тепер мовчіть і слухайте.

Він почав пояснювати тоном, яким розмовляють з маленькими дітьми. (Перед ним був один з найвизначніших хіміків Америки).

— Протеїн складається з амінокислот. Існує близько 33 амінокислот.

— Стільки — не існує, — невпевнено заперечив хімік.

— Існує. Помовчіть. їхні молекули можуть утворювати найрізноманітніші сполуки. Так одержуємо майже нескінченну кількість протеїнів. А вся жива матерія — це форми протеїну. Повний синтез включає низку амінокислот, досить довгу, щоб її можна було визнати за молекулу протеїну. В цьому й суть.

— Візьміть олівця, — наказав Келвін. — Я розповім вам про метод синтезування будь-якого набору амінокислот.

Він почав докладно пояснювати. Лише двічі довелося вдаватись до допомоги скриньки. Коли він закінчив, рудовусий відклав олівця і втупився в простір.

— Неймовірно, — вимовив він. — Якщо це вийде…

— Мені потрібні здоров'я, слава, багатство, — твердо сказав Келвін.

— Але ж… любий мій…

Келвін стояв на своєму. На його щастя, тестування встановило цілковиту чесність рудоволосого. І все закінчилося тим, що хімік погодився підписати угоду про співавторство з Келвіном. Комерційні можливості процесу практично необмежені. Концерн Дюпонів чи Дженерал Моторс з радістю куплять винахід.

— Мені потрібно багато грошей, дуже багато.

— Ви матимете мільйон доларів, — запевнив рудовусий.

— У такому разі дайте мені розписку.

Сарн матеріалізувався за три фути від нього. В руках тримав вудлище — зброю.

Келвін миттю скористався зі свого апарата. Це було початком двотижневого черезсмужжя пиятик та втеч...

Ідіот. Не спитати імені того хіміка! Особливо гнітило те, що хімік не мав жодної можливості знайти його. Адже він знав Келвіна як Джіма.

Келвін витяг апарат і втупився в нього почервонілими очима. Гм, Кварра Ві. Цей Кварра Ві був йому тепер дуже симпатичний. Цього разу він натиснув на кнопку, коли Сарн прибрав земну личину за кілька дюймів від нього.

Знову віражі телепортації. Він сидить посеред пустелі. Кактуси та коротколисті юки — єдині елементи пейзажу. Та ще пурпурове пасмо гір удалині.

Хоча б Сарна тут не було.

І ось рішення, що вже тиждень носилося в повітрі, раптом викарбувалося з такою ясністю, що захотілося підстрибнути. Він сконцентрувався на думці "як позбутися Сарна?" Натиснув на кнопку...

Через мить він уже знав, як це зробити.

Він чекав на Сарна.

І той не забарився. Повітря колихнулось, і бліда фігура в тюрбані почала матеріалізовуватись.

Зброя-вудка націлена.

Келвін зосередився. Він відчував, як енергія його мозку випромінюється в бік андроїда.

І ось Сарн нерухомо лежить на гарячому піску, дивлячись угору очима, які нічого не бачили. Семипалі руки смикнулись і завмерли. Штучне життя покинуло андроїда. І ніколи тепер не повернеться.

Келвін відвернувся і полегшено зітхнув. Тепер йому нічого не загрожує. Він викинув з голови всі думки, всі проблеми, крім однієї. Як знайти рудовусого?

Він натиснув на кнопку…

А ось як почалась ця історія: Кварра Ві сидів у машині часу зі своїм андроїдом Сарном.

— Як я виглядаю? — запитав він.

— Чудово, — відповів Сарн. — Ніхто навіть не запідозрить, що ви прибули з іншої епохи. Не забудьте окуляри.

Кварра Ві начепив і їх.

— Так надійніше. Оптичні властивості цих лінз можуть захистити від мозкових еманацій. Не знімайте їх — робот може вигадати всілякі капості.

— Ось цього я б йому не радив, — сказав Кварра Ві. — І що він там замислив, хотів би я знати. Він завжди був із невдоволених, хоч своє місце знав. Шкодую, що взагалі замовив собі цього робота. Важко

сказати, що він там намудрує у напівдоісторичному світі, якщо ми не спіймаємо й не повернемо його.

— Він у наметі гороскопіста, — сказав Сарн, висунувшись із машини часу. — Його треба захопити зненацька.

Карра Ві ствердно кивнув головою.

— Не хвилюйся. Я туди й назад. У мене ж призначена Зустріч з тим сіріуанцем — ми повинні ввечері закінчити партію.

Але цій зустрічі не судилося відбутись.

Кварра Ві вийшов із машини часу і закрокував дощатим хідником пляжу до намету. Ось і він, а на ньому яскрава реклама.

Коли відкинув брезентову завісу, якийсь недбало залишений кінець мотузка шмагонув його по обличчю і збив набік окуляри в роговій оправі. Тієї ж миті яскраве синє світло засліпило незахищені очі. Він розгубився. Забув, де перебуває. Проте це відчуття одразу зникло. Речі знову набули рівноваги та сталості.

— Ви — Джеймс Келвін, — вимовив робот…

© НАУКА І СУСПІЛЬСТВО. — 1984. — № 2.

© ВАСИЛЬЄВА Ольга, переклад з англійської, 1984.